

Putkis 0132

Pelkään
mutta en pakene

Pelkään mutta en pakene

Putkis 0132

Pelkään mutta en pakene

© 2020 Putkis 0132

Teksti ja kuvat: Putkis 0132

putkis0132@gmail.com

Kustantaja:

BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja:

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789528025771

Sisällysluettelo

Alkusanat.....	7
Tekniikan aika.....	11
Hajoaminen.....	17
Matkalla apuun.....	21
Sisuuntuminen.....	43
Taistelun aika.....	48
Vihan aika.....	52
Vieraat.....	62
Valoa.....	64
Joulukuun anteeksianto.....	67
Kirje kaverilleni, osa 1.....	71
Muutos alkaa.....	73
Karhunkierros.....	83
Unelmieni tuolla puolen.....	91
Kirje kaverilleni, osa 2.....	98
Hautajaiset Haltilla.....	100

Prosessi	123
Talvea kohden	142
Kirje kaverilleni, osa 3	146
Aavistus jostain suuresta	149
Pyhiinvaellus alkaa	174
Pyreneiden vuoristo	188
Pyhää arkivaellusta	225
Kirje puolisololleni	236
Muistoja	239
Vaellus jatkuu	246
Ne muistot ovat mustia	254
Vaellus jatkuu yhä	259
Santiago	281
Epilogi	289

Alkusanat

Kun aloin kertoa tarinaani, mietin, kuinka voisin asetella sanani, kuinka jäsenellä ajatukset ja tapahtumien kulun. En todellakaan tiedä, mikä olisi ollut oikea tapa tai järjestys. Kuinka olisinkaan voinut tietää, kun en itse ollut saavuttanut tasapainoa, järjestystä? Aika oli kadottanut lineaarisuutensa. Oli myös paljon tapahtumia, jotka eivät kohdentuneet aikaan eivätkä paikkaan vaan ajatuksiin ja pohdintoihin. Johonkin sellaiseen, jonka ilmaiseminen oli tuskallisen vaikeaa. Oli myös mietittävä, kuinka paljon kertoisin elämästäni. Olivathan tapahtumat hyvinkin henkilökohtaisia, jopa arkaluontoisia, niin kuin elämä yleensä on.

Tämä tarina kertoo elämästäni siltä ajalta, jolloin kaikki tuntui muuttuvan, kaatuvan ja katoavan. Tarinani kertoo myös äärimmäisen suuresta sitkeydestä ja siitä suuresta voimasta, joka minussa asuu ja jota en tiennyt olemassa olevankaan. Ihmisen elämässään tekemä päätös ei ole juuri minkään arvoinen, ellei hän voi sitoutua siihen tosissaan ja koko mielellään. Minä tein suuria päätöksiä, sitouduin ja kuljin kohti määränpäättä päättäväisesti. Määränpääni katosi epätoivon sumuun useita kertoja, mutta jatkoin silti kulkuani suuntaan, jonka oletin oikeaksi. Kuljin, vaikka vaikeudet musersivat mieltäni. Määränpäänäni oli uusi elämä. Elämä, josta en tiennyt mitään.

Vuosi elämässä voi olla yhdentekevä, jopa niin yhdentekevä, että siitä ei pysty muistamaan kuin pienen pieniä murusia, kun aika kulkee toisen vuoden eteenpäin. Luulen, että tuollainen elämä on hukkaan heitettyä ja turhaa. Sellaista elämää olin elänyt jo hyvin kauan. Muutos oli kuitenkin edessä. Kuinka paljon ihminen voi muuttua? Onnistuinko muutoksessa? Oliko muutos minussa todellinen ja kenties pysyvä? Mikä tärkeintä, muutuinko minä paremmaksi ihmiseksi omassa elämässäni?

Kirjoittamalla ajatukset selkeytyvät ja ongelmiin saa helpommin etäisyyttä.

Näin minua opastettiin alkaessani kulkea ongelmalliseksi muodostunutta tietäni.

No, minä kirjoitin.

Tekniikan aika

Työskennellessäni tekniikan alalla kolme vuosikymmentä opin käsittelemään erilaisia ongelmatilanteita. Työni oli suunnitella ja rakentaa automaatioon liittyviä ratkaisuja. Olin aina siellä, missä ongelmat esiintyivät – korostettakoon, etten minä ollut se ongelma. Olin ongelman ratkaisija. Paneuduin työhöni intohimolla ja usein lähes perfektionistisesti.

Työ seurasi myös vapaa-aikaan, jopa niin, että minulle huomautettiin usein siitä, että olin poissa-oleva, ajatuksissani. Päivät työskentelin konepajassa ja iltaisin omassa päässäni, siellä pienemmällä konepajalla. Olinko työssäni hyvä tai huono, siihen ei ole oleellista enää vastata.

Oleellista sen sijaan on, että olin uppoutunut työhöni täysin. Työni luonteeseen kuului työskentely enimmäkseen yksin, ja minulle se sopi mainiosti. Kuinka paljon ahdistuinkaan, jos jouduin pidemmäksi aikaa tiimityöskentelyyn. Tiimissä työskentely vaati aina kirjallista suunnittelua, aikataulutusta, neuvonpitoa muiden ihmisten kanssa ja kompromissien tekoa. Koin tiimityöskentelyn kahlitsevaksi ja tukahduttavaksi.

Olin persoonaltani oman tien kulkija, ainutlaatuisen omalla tavallani. Törmäsin pieneen ongelmaan, kun yhtiö palkkasi kokoonpanoon hieman kaltaiseni tyypin. Yleisesti tiedetään, ettei kovin montaa oman tien kulkijaa mahdu pieneen työyhteisöön.

Minä toimitin tehtaasta komponentteja, jotka sitten yhdessä kokosimme. Teimme kehitystyötä tiiviissä yhteistyössä. Myös hän oli kova tekemään työtä ja erittäin reipasotteinen mutta toisinaan hyvin suurpiirteinen. Usein kädet kävivät ajatusta nopeammin. Ainakin minun ajatustani nopeammin.

Elimme hyvin erilaista elämää. Hän oli poikamies ja minä perheellinen. Vaikka meitä yhdisti alkuun vain työ, hiljalleen ystäväystyimme ja huomasiimme tulevamme toimeen keskenämme oikein mukavasti. Työpaikalla aiheutimme sopivasti hälinää vapaine työaikoinemme, eikä se ihan kaikille työyhteisössä sopinut. Kyllä me kuitenkin työmme teimme.

Hänen palkkaamisensa jälkeen jäin kuitenkin pian vuorotteluvapaalle. Olin nimittäin ostanut pienen, oman ikäiseni omakotitalon kesämökiksi. Se vaati vain ihan pientä laittoa, kuten kesämökit yleensäkin vaativat.

Ollessani kokonaisen vuoden poissa työstäni käytin aikani talon kunnostamiseen. Tein peruseremontointia, paljon purkutöitä ja sain sopivasti yllätyksiä. Mitään suurempia ongelmia en talon suhteen kohdannut, tosin olin tottunut ongelmien ratkaisuun. Kuinka mukavaa puuhaa tuollaisen vanhan puutalon kunnostaminen onkaan! Ainakin silloin, kun se on vapaaehtoista ja siihen on riittävästi sekä aikaa että rahaa. No, minulla oli sitä kaikkea.

Aamuisin nukuin yleensä pitkään, koska kellonajalla ei ollut merkitystä tuossakaan projektissa, teinhän työtä enimmäkseen yksin perheeni asustessa kaupunkiasunnossamme. Ahkeroin talon kimpussa ja nautin käteni jäljistä. Usein remonttipäivät venähtivät aamuyön tunneille, varsinkin purkutöissä. Miten rentouttavaa onkaan paiskata lekalla kellarin betoniseinää palasiksi ja nappailla muutama olut siinä sivussa.

Päivän päätteeksi sitten omaan saunaan ja kunnon löylyt, saunaoluiden kera.

Vuodessa saa paljon aikaan, kun työkseen tekee. Työtä olikin yllättävän paljon. Työmäärästä muistuttivat myös varastorakennukseen kertyneet tyhjät oluttölkit.

Eiväthän tuollaiset projektit koskaan täysin valmiiksi tule. Aina jää jokin pikkuasia korjaamatta, kuin siemeneksi, josta kasvaa aikanaan uusi mukava tai ikävä korjauskohde. Taloprojekti kuitenkin lähes valmistui vuodessa.

Oli aika palata konepajaan jatkamaan tuotannon automatisointia. Painetta työelämään oli tullut Kaukoidän halpatuonnista, joten kilpailu työstä oli kovaa. Laatu vastaan hinta. On vanha sanonta, että laadusta kannattaa maksaa. Se on todellakin vanha, vanhentunut. Kuinka moni todella haluaa maksaa laadusta? Halpakauppojen ja Kiina-markettien myyntien perusteella jokin aivan muu kuin laatu houkuttelee.

Projektit työssäni kestivät muutamista viikoista jopa useisiin kuukausiin. Projektiluontoinen työ antoi myös mahdollisuuden työaikojen entistä vapaampaan soveltamiseen.

Se oli suuri etu, mutta myös erittäin petollista. Vapaus valita työaikani ajoi minua vähitellen pitkäaikaiseen vankilaan, vaikka toki se oli vain yksi osatekijä. Se vankila oli tuhota elämäni, hitaasti mutta varmasti.

Projekti toisensa jälkeen valmistui. Automaatio oli saavuttanut lakipisteensä, joten työt sillä saralla alkoivat vähentyä. Lomautuksia alkoi tulla yhä useammin, enkä minäkään niiltä säästynyt. Valmistamiemme laitteiden myynti väheni romahdusmaisesti. Jotain mystistä oli tapahtunut maailmalla. Asia alkoi valaistua, kun uusia töitä ilmaantui yllättävältä taholta, vieläpä minulle soveltuvassa muodossa: kehitystyötä Kaukoidän tuotteiden parissa. Siis samaan käyttötarkoitukseen valmistettujen laitteiden parissa, joita olin kehittänyt ja valmistanut vuosikymmenet.

Ahaa! Kehitinkö siis kilpailijan tuotteita paremmiksi? En. Taustalla oli jotain aivan muuta. Laitteet eivät olleetkaan enää Kaukoidän kilpailijan vaan ainoastaan valmistettu Kaukoidässä. Aloin siis niin sanotusti naulata omaa arkkuani. Pari vuotta kului vuoroin lomautuksilla, vuoroin kehitystyössä.

Lopulta nuokin laitteet saavuttivat eurooppalaisen laatutason ja oli aika neuvotella minun kohtalostani.

Maailma muuttuu eikä aina hyvään suuntaan. Niin myös minun työni oli katoava maailman myllerrykseen.

Tummat pilvet kerääntyivät elämäni taivaalle, alkoholin tuoksuinen myrsky raivosi horisontissa. Eräänä aamuna kaikki muuttui, elämä romahti ja mieleni särkyi. Alkoi vihan ja koston mutta myös taistelun aika. Taistelussa oman rikkoutuneen mielen ja yhteiskunnan armottoman paineen alla tapahtui yllättävä muutos. Hiljainen pyyntö, ja anteeksianto lähti kuljettamaan elämää uusille poluille. Alkoivat vaellukset, jotka veivät kerta kerran jälkeen yhä hurjempiin seikkailuihin. Jokainen askel kasvatti ymmärrystä ja laimensi vihaa. Kuinka suurta täytyi vihan olla, että sen taltuttamiseen tarvittiin yli kuusimiljoonaa askelta? Muutoksesta tuli niin suuri, että lopulta poluillani vaelsi aivan erilainen henkilö. Mikä tuon kaiken muutoksen sai aikaan? Ei oikeaa rohkeutta ole vain se, että ei pelkää. Jos pelkäät jotain, on sinun pystyttävä kohtaamaan pelkosi. Eikä riitä, että vain kohtaat pelon, sinun on vielä voitettava se.

9 789528 025771

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi